

ja pea olli asji kulatud ja wannemate keskis selgetš tehtud; agga Jürg olli sest hõpis teadmata.

Selsammal süggisel kossiti Jürri mõlemad õed, Marris ja Kaie. Kaks tõteggijat piddi korraga perrest ärraminnema, ja wannemad ei raatsinud omma tüttardele sedda keelda. Nende peigmehhed ollid Jürri peastetud sõbrad, ja ei olnud neid kuidagipiddi laita. Vaio perre olli küllast tükti maad ärra, ja jubba Ado issa issa aiast sadik waitne wagga ello perres ja jummalakartus perre rahwa süddames. Panid nüüd ka Jürri sõbrad essite kül immetelledes, agga wimaks rõmustelledes sedda armast ello wiiji tähhele ja õppisid omma sõbra õed armastama, ei mitte lihha himmo järrele, kuid parrako teinud, kes kõrtši käimisest pari lainud, waid õige armastus kõbitis nende süddamed ühte. Sesamma luggu olli wastastiko, peiude ja mõrside poolt, ja se olli wagga süddamest. Kül ollid Marris enne kossilased käinud, agga et nende ello wiis ei olnud wagga rahwa kombel, siis ei wõtnud ei temma, egga temma wannemad neid wasto.

Agga nüüd murret Vaio perres! Tüttardele tulli pulme tehha, ja Jürg piddi naest wõtma. Tüttardele tehti pulme; ei Jürg weel ei wõtnud naest! — Issa ja emma rakisid temmale: „Meie perrest lähheb kaks tõteggijat ärra ja meie peame teist asfemele murretsema. Sinna olled kahhekümne kuu aastane

pois, ja sinnulgi aeg, et nõuad ennesele seltsi. Olleme ka jo pruti sulle kulanud, kes ausa rahwa laps ja õskab emmale abbiks olla. Rede õhto sadame sind Kasse perresse.“

Jürg wastas: „Armsad wannemad! Minna olen ikka püüdnud rõmoga teie käske täita ja teie meele parrast tehha; agga selle asja parrast pallun ma wasto, sest Eisu ma ei tahha! Mis rikkus aitab? Eiso on kül rikkas ja pealt nähha harritud tüdruk, agga et rikkus ja uhkus on temma süddant kõrwaks teinud, ei sa kiusatused ja kõied temmast ärraseisma. Teie wanna päwades tulles teile kurwastust, ja mulle elluks aiaks riisti ja wallo. Wõtke Päsna Dio Benut perresse, kes peab eidele abbiks ja kae järrele ollema, ja minna otan kunni parrajat seltsi leian.“

Nüüd wast leidis An, mis temma piddi wastama: „Meile teed sa häbbi ja halba, et olleme sulle ausa pruti kulanud, ja sinna pakkud meile sandi plikkat abbiks. Ei minna tahha nisuggust hõp-harrakat perresse!“

Jürg pallus weel: „Urge sage minno peale wihhaseks, armsad wannemad! Otskui minna ei tohhi omma kalli wannemate tahtmise wasto naest wõtta, nenda ei wõi minna ka mitte nisuggust wõtta, kedda mo südda ei kida. Andke mulle siis weel aega, kunni õiget ma leian.“

Ado enam ei lausunud sõnna ja ka An issegi jäi